

bejder virkelig bliver fremmede i et saadant Omfang, at de Beløb, som bliver bevillgede, kommer til Udbetaling, og det vil sige, at Arbejderne kommer til Udførelse.

Endelig skal jeg gøre en Bemærkning om Jernbaneskylden. Denne Jernbaneskyld har i Finansaaret 1911—12 været kalkuleret til 25,000 Kr., og det samme Beløb er kalkuleret for indeværende Finansaar. I Aar foreligger der paa Statsregnskabet Oplysning om, at i Finansaaret 1911—12 har Jernbaneskylden indbragt et Beløb af 14,425 Kr. 47 Ø. Det er altsaa de første finansielle Virkninger, vi har af denne Skat, og de er i og for sig ikke særlig gunstige. Det er vist nærmest overraskende for dem, der havde ventet en ret betydelig Indtægt for Staten af denne Jernbaneskyld. Det synes i øvrigt heller ikke, som den højtærede Finansminister har ret stor Tiltro til, at dette Beløb yderligere vil stige i det kommende Aar, thi paa Finanslovsforslaget for det kommende Finansaar er den forventede Indtægt ved Jernbaneskylden kun opført med et Beløb paa 20,000 Kr., til Trods for, at man dog maa antage, at Indtægten af Jernbaneskylden vil stige i de kommende Aar, da der ved Fuldførelsen af de nye Jernbaneanlæg vil blive flere og flere Ejendomme, der bliver afgiftspligtige i Henhold til Jernbaneskyldloven. Denne Jernbaneskyld blev noget omdannet fra det, der i sin Tid blev foreslaaet under Navn af Værdistigningsafgift. Paa det Tidspunkt havde jeg i øvrigt mine Betæneligheder ved den Form, Lovforslaget om Værdistigningsafgiften da havde faaet, idet jeg ansaa det for i alt Fald ret sandsynligt, at Lovforslaget i den Skikkelse, det da havde, aabnede Mulighed for, at man ved denne Værdistigningsafgift ikke blot kunde komme til at beskattede den faktisk tilstedeværende og konstaterede Værdistigning, men ogsaa den formodede Værdistigning, og det var jo ikke Meningen. Men Jernbaneskylden synes at have virket saa lemfældigt paa dette Omraade, at man har vist ikke en Gang tilnærmelsesvis faaet fat paa den faktiske Værdistigning for slet ikke at tale om den formodede Værdistigning, som det altsaa heller ikke var Meningen at ramme. Princippet om Jernbaneskyld er ganske sikkert udmærket, men jeg kan ikke undlade at gøre en Bemærkning om, at Resultatet i dette Tilfælde synes at have været noget margert, og det forekommer mig, at der vistnok kunde foretages en Ændring i denne

Lov om Jernbaneskyld, saa at den kunde komme til at give noget mere Indtægt i Statskassen, uden at man i øvrigt gik de berettigede Interesser for nær.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning om et Forhold, som jeg tidligere har fremdraget ved første Behandling af Finanslovsforslaget, men jeg finder nu igen Anledning dertil, da det, som Forholdene viser, gentager sig fra det ene Aar til det andet. Det angaar Spørgsmaalet om Genforsikringspligt for Industriens Arbejdsgivere. Ulykkesforsikringsloven for Industriens Arbejdere fik vi i 1898. Denne Lov har altsaa nu bestaaet i over 13 Aar, og i alt Fald har vi Beretninger for 13 Aar, i hvilke den har virket. Nu ved vi jo, at det forelagte Lovforslag ikke indeholdt nogen Pligt for Industriens Arbejdsgivere til at afgive deres Risiko til et eller andet Selskab, men de kunde selv løbe Risikoen. De fleste Arbejdsgivere i Industrien har naturligvis afgivet deres Risiko til et Selskab, det ligger nemlig i deres egen Interesse at gøre det, og det ligger i høj Grad i deres Arbejders Interesse, at de gør det, hvad ogsaa de Beretninger, som fremkommer fra Arbejderforsikringsraadet, bærer Vidnesbyrd om. Vi har lige faaet tilstillet Beretningen for 1911—12 fra Arbejderforsikringsraadet, og det viser sig da, at der i dette Regnskabsaar har været 4 Tilfælde, hvor de erstatningsberettigede ikke har opnaaet den Erstatning, de i Henhold til Loven havde Krav paa for de Ulykkestilfælde, som var overgaaede dem. I de 4 Tilfælde havde Arbejdsgiveren ikke foretaget Forsikring af sin Risiko. Arbejderforsikringsraadet lod saa foretage Udpantning hos Arbejdsgiveren, for at den tilskadekomne Arbejder kunde faa det Erstatningsbeløb, han havde Krav paa. I de to Tilfælde opnaaede man ingen Dækning for Erstatningsbeløbet, og dette drejede sig i disse to Tilfælde om 480 og 1,200 Kr. I et Tilfælde opnaaedes 1,000 Kr. i Erstatning, men det Erstatningsbeløb, som var tilkendt den vedkommende, udgjorde 3,200 Kr., og den tilskadekomne Arbejder gik altsaa Glip af 2,200 Kr. I det fjerde Tilfælde var der endnu ikke afgjort noget, da Beretningen blev afgivet. I de 13 Aar, i hvilke denne Lov har bestaaet, har der i de 11 Aar hvert Aar været nogle Tilfælde, hvor den tilskadekomne Arbejder ikke har faaet den Erstatning, han havde Krav paa efter Loven, kun i to Aar, nemlig i 1899 og 1905, er der ikke forefaldet noget Tilfælde af Tab for den tilskadekomne Arbejder af det Er-